

At gå forbi

Af Udfordringen 12. aug. 2016/32

Bussen spurtede fra Efesos' antikke marmorgader forbi ældgamle olivenlunde. Solens stråler legede med de tunge og talrige appelsiner. Mandeltræerne blomstrede på snorlige rækker.

Vi ankom indtryksmættede til byen Tyres folkemuseum. Lokale håndværkere havde doneret deres særlige redskaber til dette museum og sat voksfigurer i gang med arbejdet. Enkelte lokale og nulevende arbejdede intenst som frisør, saddelmager, kobbersmed og væverske. Susannes øjne faldt på to voksne særligt sprællevende smilende skabninger. Den ene havde Down Syndrom, og den anden led af en af de sjældne genetiske sygdomme med lægenavn og videnskabeligt vingesus.

Susanne stoppede, og en rig ordveksling på tyrkisk og engelsk skabte en sansende stemning mellem de tre. En tilknyttet pædagog sprang til og støttede yderligere konversationen. Det blev til smil, håndtryk og aftale om venskab på facebook.

Jeg var i mellemtiden gået udenfor og havde sat mig nederst på museets store trappe. Jeg iagttog en moden mand i størrelse small men iført et jakkesæt XXL. Fumlende, men dog systematisk greb hans pege- og tommelfinger ud efter endnu en perle i bedekransen. En hund med uforholdsmæssigt alt for lange ben forsøgte at få kontakt. De originale og anderledes fandt sammen i en fælles forståelse af kærtegn. Hunden slæbte manden over til en mindre EU-standardiseret hund.

Pludselig gik min tanker tilbage til min siddeplads, var det overhovedet passende at sidde her? Hvor blev Susanne af? Var der sket hende noget? Jeg gik tilbage og fandt

hende i dyb samtale med de to. Susanne var iført et håndlavet armbånd; et smykke som manden med Downs Syndrom havde designet og skabt. Inden vi gik videre, blev vi nu begge rullet ind i flere smil og flere håndtryk.

En særlig frisk trætørret figen og en kop kaffe senere opstod en farvelscene foran bussen med os alle fem – de to, pædagogen, Susanne og mig.

To dage senere efter vores aftensmad kom Susanne op på hotelværelset og fortalte løs. ”Jeg er lige blevet stoppet af en moden mand, vi talte første tysk men efterfølgende svensk.”

Jeg spurgte: ”Hvad var anledningen?”

Susanne fortsatte: ”Svenskeren var blevet meget rørt, da han for to dage siden havde set mig sammen med de to.”

Han var også en kristen. Faktisk var han først blevet en kristen som 69-årig. Med våde øjne havde han fortalt om sit nye Gudsliv med fred, tryghed, glæde og frihed. De to fik en samtale om de to, og den samtale gik dybt. Tænk hvad man kan miste ved at gå forbi! Tænk hvad der kan ske, mens jeg blot kigger på en mand i XXL jakke og hunde.